

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/62/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416204629
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8416204629.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu : Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, pr. zast. : JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: Z. L., H.. XX.XX.XXXX, C. E. C. XXXX/XX, XXX XX E., o zaplatenie 511,83 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na súd dňa 17.8.2016 v jej konečnej úprave pripustenej uznesením súdu zo dňa 17.7.2018 č.k. 5Csp 62/2016-35 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia 511,83 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 2.10.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne dôvodil tvrdeniami, že dňa 1.1.2011 právna predchodkyňa žalobkyne spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „Consumer Finance Holding a.s.“) uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke evidenčné č.20037889. Na základe tejto zmluvy spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. poskytla žalovanému pôžičku v celkovej sume 2 438,88 eur.

Podľa zmluvy žalovaný mal pôžičku splácať v pravidelných 36 mesačných splátkach vo výške po 63,58 eur.

Žalovaný povinnosť riadne a včas splácať pôžičku porušil. Do podania žaloby zaplatil iba 1 908,74 eur. Vzhľadom na porušenie zmluvy žalovaným splácať pôžičku riadne a včas spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. listom z 12.9.2013 označeným ako predžalobná upomienka žalovaného vyzvala k okamžitej úhrade všetkých dlžných splátok pôžičky jednorázovo. Žalovaný dlžné splátky neuhradil.

Dlh žalovaného ku dňu podania žaloby predstavoval 511,83 eur.

Žalobou si žalobkyňa uplatňuje aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania so zaplatením tejto istiny.

Žalobou si žalobkyňa nepožaduje náklady spojené s vymáhaním pohľadávky a ani zaplatenie zmluvnej pokuty.

Aktívnu legitímáciu žalobkyne v spore jej zástupca dôvodil zmluvou o postúpení pohľadávok z 21.10.2016

3. Uznesením zo dňa 5.9.2018 súd podľa § 167 ods. 2 zákona č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a jej prílohám v lehote 15 dní od od doručenia uznesenia.

Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 20.9.2018.

Žalovaný sa v stanovenej lehote k žalobe nevyjadril.

4. Súd spor prejednal a rozhodol v súlade s § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania a dňa 12.4.2019 vyhlásil v spore rozsudok tak, ako je uvedené vo výroku tohto písomného rozhodnutia.

K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

5. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku v žalobe sa okrem všeobecných náležitosti podania strán uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

Podľa § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

Podľa § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Podľa § 186 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

Podľa § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

6. Žalovaný nepoprel a súd na základe vykonaného dokazovania nemal vážnejšie pochybnosti, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „Consumer Finance Holding a.s.“) dňa 1.1.2011 uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke.

Z listiny označenej ako „Zmluva o pôžičke“ č.20037889 však vyplýva, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. sa na základe tejto zmluvy zaviazala žalovanému poskytnúť pôžičku vo výške 1 350 eur, nie 2 438,88 eur, ako uviedla žalobkyňa v žalobe. Pôžičku vo výške 1 350 eur sa obchodná spoločnosť zaviazala žalovanému poskytnúť za účelom na kúpu spotrebného tovaru - spálne v kúpnej cene 1 500 eur. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť spoločnosti celkom 2 438,88 eur, a to formou akontácie vo výške 10% z kúpnej ceny, t.j. 150 eur, a 36 mesačných splátok po 63,58 eur. Zmluva obsahuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe 45,73%, o termíne konečnej splatnosti pôžičky „12/2013“, o ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) 45,73%, a o priemernej hodnote RPMN 44,57%.

Súčasťou zmluvy o pôžičke sú „Podmienky k zmluve o pôžičke“ (ďalej len „všeobecné podmienky“).

7. Žalovaný nepoprel a z prehľadu splátok a úhrad pôžičky predloženého žalobkyňou zhodne s tvrdením žalobkyne vyplýva, že žalovaný za obdobie od 1.1.2011 do 5.7.2016 na pôžičku zaplatil celkom 1 908,74 eur.

8. Z písomného podania zo dňa 12.9.2013 označeného ako „Predžalobná upomienka“ a pripojenej doručky súd zistil, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. týmto podaním žalovaného s poukazom na všeobecné podmienky a riadne nesplácanie pôžičky vyzvala na zaplatenie nedoplatku na splátkach vo výške 578,01 eur do troch dní od doručenia upomienky spolu s upozornením, že márnym uplynutím stanovenej lehoty začne nedoplatok vymáhať.

Podľa doručky list bol spoločnosti vrátený ako nevyzdvihnutý v odbernej lehote dňa 28.9.2013.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o pôžičke, tzn. dňa 1.1.2011 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. V prejednávanom spore súd nemal pochybnosti, že zmluva o pôžičke zo dňa 1.1.2011 má charakter zmluvy spotrebiteľskej.

Záver, že žalovaný zmluvu o pôžičke uzavrel ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva z označenia žalovaného v zmluve údajmi

fyzickej osoby - nepodnikateľa. Žalobkyňa neuviedla žiadne tvrdenia a súd vykonaným dokazovaním nezistil žiadne skutočnosti, ktorý by tento záver spochybnil.

Vychádzajúc z internetového výpisu z obchodného registra právna predchodkyňa žalobkyne spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. pri uzatváraní zmluvy o pôžičke konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

11. Zmluva o pôžičke v prejednávanej veci má teda charakter zmluvy spotrebiteľskej.

Spotrebiteľské zmluvy o pôžičkách v čase uzavretia predmetnej zmluvy o pôžičke upravoval špeciálny zákon č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento zákon má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku postavenie lex specialis.

Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

12. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

13. V prejednávanej spore zmluva o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky neobsahuje všetky náležitosti vyžadované cit. ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva neobsahuje údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch), a tiež údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Zmluva obsahuje len údaj o výške, počte a termínoch anuitnej splátky, a to 36 splátok po 63,58 eur.

Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 11 ods. 1 absenciu týchto náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespája s následkom neplatnosti zmluvy. Poskytuje však ochranu spotrebiteľovi v tom, že úver sa v dôsledku absencie tejto obsahovej náležitosti zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Preto súd spotrebiteľský úver dojednaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky z 1.1.2011 považoval za bezúročný a bez poplatkov.

14. K absencii adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch) súd udáva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje iba údaje o tzv. sprostredkovateľovi, ktorým podľa Všeobecných podmienok je predávajúcim, v danom spore spoločnosť DECODOM POPRAD, prevádzkovateľ ROZANA PLUS, s.r.o., Hlavné námestie 38, Kežmarok. Uvedenie obchodného mena, sídla a identifikačného čísla sprostredkovateľa (resp. predajcu) nemožno považovať za údaj týkajúci sa podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúci zo Zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorého by žalovaný ako spotrebiteľ nadobudol vedomosť, že u tohto sprostredkovateľa (resp. predajcu) si môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 3.12.2014 sp.zn. 4Co 138/2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24.11.2014 sp.zn. 23Co 354/2013 a ďalšie).

15. K absencii ďalšej podstatnej obsahovej náležitosti, a to údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým

nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch) súd ďalej v nadväznosti na doterajšiu rozhodovaciu činnosť súdov udáva:

16. Súd zastáva názor, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Biróovej) nie je spôsobilý zmeniť vyššie uvedený právny záver o tom, že spotrebiteľský úver v prejednávanej veci je potrebné považovať bezúročný a bez poplatkov. Keďže ide o rozpor medzi Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“) a vnútroštátnym zákonom o spotrebiteľských úveroch, je potrebné vyriešiť otázku, či smernici možno priznať priamy alebo nepriamy účinok.

Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ v otázke priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce mu povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe jednotlivci. Preto priamy účinok smernice je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec domáha svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice, nie medzi jednotlivcami.

Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ znamená, že vnútroštátne súdy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, teda eurokonformne. Tento eurokonformný výklad však nie je absolútny. Nemôže nahradiť výslovné znenie vnútroštátneho zákona. Súd v danom prípade zastáva názor, že smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok, nakoľko vzhľadom na výslovnú úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o úvere by priznanie nepriameho účinku smernice znamenalo výklad contra legem.

17. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Martiny Jánošíkovej, PH.D, docentky Ústavu medzinárodného práva a európskeho práva: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená, pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinností eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevie si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné objasniť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutú v § 9 ods. 2 zákon č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva“.

18. V čase uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. k), aktuálne § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch) výslovné ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“.

Súd je toho názoru, že tak explicitne jazykovo presné ustanovenie zákona nemožno cez prizmu eurokonformného výkladu ignorovať. Zákonodarca tiež v cit. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd nevidí dôvod na odklon od tejto vnútroštátnej úpravy platnej a účinnej v čase uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

19. Na podporu tohto svojho záveru súd poukazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami

„výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp.zn. 7Sžo/61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Z.z. rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo/128/2016). Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej novely nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľať ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten by odporoval zákazu eurokonformného výkladu contra legem, odporoval by princípu právnej istoty, nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za eurokonformnú považoval len a) amortizačnú tabuľku a po b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov(čl. 10 ods. 1 písm. j), príloha II.,2.).

20. Ďalej súd poukazuje tiež na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2018 č.k. 5Co 30/2018-128 s tým, že plne sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu odôvodňujúcou odklon od právneho záveru vysloveného Najvyšším súdom SR v rozhodnutí zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo 146/2017 v otázke nepriamemu účinku smernice.

21. Súd ustanovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spočívajúce v nerozčlenení splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a neurčení jasných termínov ich splatnosti, považuje tiež za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) a o) Občianskeho zákonníka.

22. Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Podľa § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú aj tie ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi.

Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon na ochranu spotrebiteľa“) obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

Podľa § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

23. V prípade nečlenenia splátok úveru na splátky istiny, úrokov a jednotlivých ďalších nákladov úveru a neuvedenia jasného termínu splatnosti u každej z položiek istiny a nákladov úveru spotrebiteľ od samého

počiatku síce vie, že celkovú čiastku, ktorú sa zaviazal veriteľovi zaplatiť, má plniť mesačnými splátkami v dohodnutom počte a výške. Od počiatku však nevie, koľko má hradiť na istinu a koľko a kedy má zaplatiť na tú ktorú odplatu veriteľovi, teda na úroky, jednotlivé poplatky za úver a pod. Veriteľ pritom od začiatku má o týchto skutočnostiach vedomosť, pričom spotrebiteľovi túto informáciu neposkytne. Je to teda veriteľ, ktorý svojvoľne podľa vlastného uváženia priraduje platby spotrebiteľa a určuje, akú časť a kedy použije na splátku istiny, akú a kedy na tú ktorú svoju odmenu (úroky, poplatky a pod). Spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť túto činnosť veriteľa kontrolovať. Ak by si aj spotrebiteľ aktívne vyžiadal tzv. amortizačnú tabuľku, nič to nemení na skutočnosti, že priradenie splátok spotrebiteľa k istine a jednotlivým položkám nákladov úveru zaplateným do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky by aj tak bolo v réžii veriteľa a spotrebiteľ by nemal žiadnu možnosť to ovplyvniť.

Súd zastáva názor, že spotrebiteľ musí od počiatku mať vedomosť o tom, ako veriteľ bude priradovať jednotlivé splátky k istine a k ostatným položkám nákladov spojených s úverom, a veriteľ musí túto skutočnosť spotrebiteľovi na začiatku oznámiť. Inak sa jedná o nekalú obchodnú praktiku v zmysle cit. § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s cit. § 7 ods. 4 a § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Informácia o splácaní odmeny veriteľovi, teda úrokov, jednotlivých poplatkov a podobne, je pre spotrebiteľa jednou z najpodstatnejších informácií v zmluve s spotrebiteľskom úvere vôbec. Veriteľovi pritom nemôže robiť problém túto informáciu do zmluvy včleniť. Informáciu však do zmluvy zámerne nevkladá a skrýva ju. Takouto obchodnou praktikou je veriteľom spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy nemá možnosť oboznámiť sa, v akej výške bude mesačne splácať istinu úveru a v akej výške platiť jednotlivé odmeny veriteľovi, a iba veriteľ určuje, aká časť bude na čo použitá. Spotrebiteľ nemá možnosť do toho akokoľvek zasiahnuť.

24. Žalovaný neučinil spornými a dokazovaním vykonaným súdom neboli závažnejšie spochybnené skutočnosti, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 1 350 eur, pričom žalovaný na úhradu tohto úveru doposiaľ zaplatil celkom 1 908,74 eur.

Vychádzajúc z tejto skutočnosti a záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd v danom spore prijal záver, že žalovaný bol povinný žalobkyni zaplatiť len 1 350 eur. Preto pokiaľ sa žalobkyňa za situácie, že žalovaný jej zaplatil už 1 908,74 eur, žalobou domáha zaplataenia ešte 511,83 eur, súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

25. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

26. O náhrade trov konania súd v spore rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku .

Žalovaný bol v spore úspešný. Preto v zásade mu príslúcha právo na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Kedže žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy ani nevyplývajú, súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti výrokom I.- II. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).